

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ДЕЦАТА НА ВОЙВОДАТА

chitanka.info

Имало едно време три сестри — три воденичарски дъщери. Двете, по-големите, били хубави и не твърде, а третата, най-малката, била като звезда Вечерница. Живеели трите момичета в бащината си воденица. Пораснали, станали моми за женене. Една вечер те седнали пред воденицата и навирили хурки да предат на месечина. Почнали да си хортуват. Най-голямата казала:

— Да ще да ме вземе войводският син, ще му напреда едно вретено прежда и ще му изтъка от нея платно, с което да облече цялата си войска.

Обадила се втората:

— Да ще мене да вземе, че да му омесея една такава бяла погача, с която да нахрани цялата си войска.

— Ако пък войводският син се ожени за мене — рекла третата, най-малката, — ще му родя две момчета със златни коси и сребърни зъбчета.

Войводският син слизал всяка вечер да пои на реката белия си кон. Пътят му бил край воденицата. Тъкмо когато трите предачки си приказвали, той минал покрай тях, поспрял си коня и ги чул. На връщане влязъл във воденицата, намерил стария воденичар и му рекъл:

— Дядо, дай ми една от твоите дъщери за жена.

— Коя искаш? — зарадвал се воденичарят.

— Най-малката.

— Вземи я, синко, но ще те попитам най-напред какъв занаят имаш.

— Аз съм войводски син, дядо, баща ми е стар. Когато се ожения, ще ме направи командир на цялата войска. Аз ще бъда войвода.

— Добре, като е тъй — казал воденичарят.

На другия ден — било петък — войводският син дигнал сватба. Дошъл със златна кочия, взел най-малкото момиче и го завел в двореца на баща си. Заживели младоженците честито. Минало, що минало, старият войвода грохнал и отстъпил мястото си на своя син, който станал добър войвода. Веднъж в двореца дошли двете по-големи сестри и рекли:

— Сестро войводкиньо, прибири ни в двореца и ние да си поживеем. Дотегна ни да ходим напращени с брашно. Омръзна ни бащината воденица. Къде-къде е вашият дворец!

— Елате — рекла им войводкинята и ги наредила в двореца.

Най-голямата сестра била голяма завистница. Тя ходела денем и нощем по стаите на войводския дворец и се чудела как да прогони сестра си и да се ожени за младия войводски син. Един ден войводкинята добила две момчета. Чудни деца — със златни косички и със сребърни зъбчета. С насълзени от радост очи гледала майката рожбите си и не можела да им се нарадва. Младоженецът бил на лов и щял да се върне късно през нощта. Голямата сестра, завистницата, стояла до леглото на родилката и се пръскала от яд. По едно време продумала:

— Сестро войводкиньо, защо не си подремнеш малко, я колко си уморена.

— Ами дечицата ми? — попитала майката.

— Аз ще ги сложа в люлката и ще ги люлея, додето заспят.

Уморената майка затворила очи и се унесла. Тогава завистницата грабнала двете новородени дечица, изскочила навън, мушнала се в тъмната градина и ги погубила. Заровила ги наред градината, отишла при кучката, взела две малки кученца и ги отнесла в люлката. Почнала да ги люлее и да им пее. Войводкинята спяла. Посред нощ се върнал мъжът ѝ от лов.

— Честити рожби! — посрещнала го сестрата.

— Къде са? — викнал зарадван младият войвода и се затекъл към люлката, но като видял двете кученца, пожълтял от гняв и извикал:

— Вън! Изхвърлете тези кучета, а майка им прогонете, направете ѝ сламена колиба нейде край реката! Отсега нататък нека пасе патките ми!

— Ами какво ще правиш без жена? — попитала завистницата.

— Лесна работа — отвърнал ядосаният войвода, — тебе ще взема!

Още същата нощ наредбата му била изпълнена.

На другия ден войводата излязъл да се поразходи из градината. И що да види? На онуй място, дето завистницата заровила двете дечица, били пораснали две чудни дървета със сребърни листа и златни цветове. Учудил се войводата и повикал новата си жена:

— Ела да видиш какво чудо е станало!

Минал най-напред войводата под дърветата. Те се навели и почнали да го милват по главата. Минала подире му войводкинята. Дърветата се наклонили и почнали да я шибат по главата.

Войводата повикал майстори и рекъл:

— Закрепете между клоните на тия две дървета две легла — нощес ще спим с войводкинята там горе, между златните цветове и сребърните листа.

Майсторите направили леглата. Вечерта войводата и жена му се настанили да спят в тях. Зашумели над главите им сребърните листа.

Войводата бързо заспал. Цветовете го милвали по лицето. Войводкинята била като на тръне. Не можела да мигне, защото клоните я шибали по лицето. Към полунощ двете дървета се обадили с човешки гласове:

— Братко — рекло едното, — тежи ли ти войводата?

— Не ми тежи — отвърнало другото, — защото ми е баща. Лек ми е като перце. А на тебе тежи ли ти войводкинята?

— Тежи ми като биволица. Клоните ми пращят.

Войводкинята чула, слязла от дървото и цяла нощ лежала на мократа трева.

На другия ден, когато войводата слязъл и отишъл пак на лов, тя грабнала една секира, отсякла дърветата и ги изгорила. От тях останала само купчина пепел. Патарката, майката на погубените дечица, нагребала шепа пепел от купчината и я пръснала в лехите. До вечерта поникнал босилек със златни и сребърни върхове. Завистницата се досетила, че тоя босилек е от праха на дърветата, пуснала една овца в градината и овцата опасла босилека. През нощта тая овца родила две агънца със сребърна вълна и златни рогчета. Като ги видяла, завистницата бързо ги натикала в една кошница, намазала кошницата със смола и я хвърлила в реката. Реката понесла агънцата надолу. Кошницата се закачила във върбалака тъкмо пред сламената колиба на патарката. И нали били гладни, двете агънца почнали да бляят жално-милно. Патарката ги чула, станала, запалила свещ и отишла към върбалака. Намерила засмолената кошница, отворила я и какво да види — сребърни агънца със златни рогчета. Познала ги, че са нейните дечица. Прибрала си ги в колибата, дала им да сучат. Щом първото агънце дръпнало глътка мляко — превърнало се на дете. Тогава зарадваната майка дала мляко и на второто — и то станало дете.

Раснали двете момченца със златни косици и сребърни зъбчета в сламената колиба, проходили и почнали да говорят. Често излизали да играят навън, до прага. Всеки, който минавал край колибата, се спирал

да ги гледа и да им се чуди. Минала веднъж войводкинята. Децата, като я видели, захванали да хвърлят камъни подире ѝ. Минал войводата. Те изскочили с две метли и почнали да метат пътеката пред коня му.

Войводата се смаял много, като ги видял: какви са тия две момченца със сребърни зъбчета и златни косици? Тъкмо такива била обещала някога да му роди патарката. Нещо го жегнало. Тръгнал да я дири. Тя си пасяла патките край реката с една дълга вършина.

— Откъде имаш тия дечица? — попитал войводата.

— Реката ми ги донесе в една засмолена кошница — отговорила патарката и си влязла в колибата.

Войводата се върнал в двореца. Заварил войводкинята тъкмо когато гонела с една тояга котката да я бие, задето налокала млякото.

— Не ме бий или ще обадя на войводата как погуби дечицата му и ги смени с кученца! — измякукала котката.

Войводата чул, грабнал от ръцете на жена си тоягата, хвърлил я през прозореца, навел се, взел котката на ръце и я разпитал за всичко. Котката, която не спи нощем, знаела цялата история. Тя разказала от игла до конец на войводата какво била направила завистницата с децата, дърветата, босилека, агънцата.

— Ами как са се превърнали агънцата на деца? — попитал войводата.

— И туй видях — отговорила котката, — тъкмо бях отишла за мишки в колибата на патарката, когато тя извади агънцата от кошницата. Щом им даде майчино мляко — те се превърнаха на деца.

Тогава войводата прибрал първата си жена и дечицата си в двореца, а завистницата заповядал да засмолят в едно буре и да я хвърлят в морето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.